

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 294/2011-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosť Mesta K., zastúpeného advokátom JUDr. M. S., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice II z 1. marca 2011 v konaní o námietkach povinného v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 2664/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mesta K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. mája 2011 doručená sťažnosť Mesta K., (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „dohovor“) uznesením Okresného

súdu Košice II (ďalej „okresný súd“) z 1. marca 2011 v konaní vedenom pod sp. zn. 38 Er 2664/2010.

Sťažovateľ vystupuje v procesnej pozícii povinného v exekučnom konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 38 Er 2664/2010 o vymoženie 569 672,02 € s príslušenstvom. Exekučným titulom v uvedenom konaní je notárska zápisnica spísaná na Notárskom úrade JUDr. M. P. v P. sp. zn. Nz 588/2000 z 20. decembra 2000, ktorou sa sťažovateľ zaviazal veriteľovi (oprávnenému, pozn.) splatiť poskytnutý úver s príslušenstvom podľa splátkového kalendára do 30. júna 2001.

Sťažovateľ podal proti exekúcii v napadnutom konaní v lehote námietky, kde uviedol, že vznáša námietku premlčania nároku a že výška vymáhaného úroku z omeškania uvedená v exekučnom titule je v rozpore s dobrými mravmi. Ďalej tiež namietal, že oprávnený nie je právnym nástupcom osoby uvedenej v exekučnom titule a že zablokovanie peňažných prostriedkov na účte sťažovateľa súdnym exekútorom vo výške 1 389 687,58 € je protiprávne, pretože tieto prostriedky nepodliehajú exekúcii, pretože ide o peňažné prostriedky, ktoré boli poskytnuté zo štátneho rozpočtu Slovenskej republiky na krytie výpadku podielových daní.

Okresný súd napadnutým uznesením z 1. marca 2011 námietky sťažovateľa zamietol. V odôvodnení svojho rozhodnutia okresný súd k jednotlivým námietkam sťažovateľa, konkrétne k námietke premlčania, uviedol: *„Súd sa nestotožňuje s názorom povinného, že nedošlo k spočítaniu premlčacej doby, pretože žaloba je negatívnou určovacou žalobou. Určenie právnej skutočnosti je vždy zároveň určením práv alebo právneho vzťahu z tejto právnej skutočnosti vyplývajúcich, inak nemá praktický význam. V súlade s ust. § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku, určenie či tu právo alebo právny vzťah je, sa možno domáhať len za podmienky, že je na tom naliehavý právny záujem. Právny záujem, ktorý je podmienkou prípustnosti určovacej žaloby, musí byť naliehavý v tom zmysle, že žalobca v danom právnom vzťahu môže navrhovaným určením dosiahnuť odstránenie spornosti a ochranu svojich práv a oprávnených záujmov. Tým, že Krajský súd v Bratislave rozsudkom vyhovel žalobe a rozhodol o.i., že Dohoda o urovnaní zo dňa 3.9.2002 je neplatná, deklaroval, že žalobca mal naliehavý právny záujem a z vyššie uvedeného výroku vyplýva tá skutočnosť, že právo veriteľa na plnenia z úverovej zmluvy existuje a toto právo*

nezaniklo - na základe toho súd dospel k záveru, že v danom prípade došlo k spočívaniu premlčacej doby podľa ust. § 402 Obchodného zákonníka dňa 27.9.2004 a k spočívaniu premlčacej doby došlo po 3 rokoch, 2 mesiacoch a 26 dňoch. Premlčacia doba spočívala do právoplatného skončenia tohto konania a to do dňa 03.08.2010. Deň po právoplatnosti začatá plynúť premlčacia lehota tam kde došlo k jej spočívaniu. Oprávnený podal návrh na vykonanie exekúcie dňa 1.10.2010, t.j. do uplynutia 4-ročnej premlčacej doby a preto sa právo oprávneného na vymáhanie pohľadávky nepremĺčalo.“ K námietke sťažovateľa týkajúcej sa výšky úroku z omeškania okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol: „Námietky proti exekúcii sú procesnou obranou povinného proti neprípustnej exekúcii, ktorých účelom je zastavenie exekúcie alebo upustenie od vykonania exekúcie a to z dôvodov taxatívne ustanovených v zákone. Z uvedeného je teda zrejmé, že námietky proti exekúcii nie sú opravným prostriedkom, ktorým by sa napádal exekučný titul, ale sú procesným prostriedkom, ktorým možno vyvolať začiatok incidenčného sporu o prípustnosť exekúcie. Relevantné námietky musia smerovať proti exekúcii a nie proti exekučnému titulu, konaniu vo veci samej, proti upovedomeniu o začatí exekúcie, prípadné povereniu na vykonanie exekúcie. Relevantným predmetom námietok proti exekúcii môžu byť iba procesnoprávne a hmotnoprávne skutočnosti, ktoré nastali až po vzniku exekučného titulu, inak by totiž ich relevancia skončila vydaním vykonateľného rozhodnutia, ktoré sa stalo podkladom pre exekúciu.“ K námietke sťažovateľa, že oprávnený nie je právnym nástupcom osoby uvedenej v exekučnom titule, okresný súd uviedol: „Z obsahu spisu Okresného súdu Košice II sp. zn. 38Er/2664/2010 zistil, že postupca - JUDr. R. H. - SKP úpadcu D. a.s., so sídlom B. a postupník – E. s.r.o., B., uzavreli Zmluvu, o postúpení pohľadávok 20.2.2009 a Dodatok č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 20.2.2009. V Dodatku č. 1 postúpil postupca na postupníka skupinu špecifikovaných pohľadávok v prílohe zmluvy, medzi ktoré patrí aj pohľadávka vymáhaná v tejto exekúcii. Následne E. s.r.o., B., postúpil na postupníka - oprávneného v exekučnom konaní Zmluvou o postúpení súboru pohľadávok zo dňa 9.3.2009 skupinu špecifikovaných pohľadávok v prílohe zmluvy, medzi ktoré patrí aj pohľadávka vymáhaná v tejto exekúcii. Na základe uvedeného má súd za preukázané, že oprávnený je právnym nástupcom D. a.s., so sídlom B. a je aktívne vecne legitimovaný v exekučnom konaní.“ K námietke sťažovateľa, že zablokované peňažné prostriedky exekútorom nepodliehajú exekúcii, okresný súd uviedol: „... súd má

za preukázané, že výnos dane z príjmov fyzických osôb v príslušnom rozpočtovom roku je vo výške 70,30 % príjmom rozpočtu obcí, teda nie je prostriedkom štátneho rozpočtu - t.j. peňažné prostriedky, ktoré sú výnosom dane z príjmov v zákonom určenom rozsahu, a ktoré sú obciam poukazované príslušným daňovým úradom teda nie sú prostriedkami, ktoré v zmysle ust. § 8 ods. 10 prvej vety zákona č. 523/2004 Z. z., ktoré nepodliehajú exekúcii podľa ust. § 61a ods. 1 zák. č. 233/1995 Z. z.

Súdny exekútor príkazom na začatie exekúcie prikázal pohľadávky z účtu v banke zo dňa 13.10.2010 prikázal D. a.s., aby odo dňa jeho doručenia zablokovala na účtoch povinného výlučne prostriedky poukazované príslušným daňovým úradom ako výnos z dane z príjmov fyzických osôb, teda výlučne peňažné prostriedky podliehajúce exekúcii. Súdny exekútor z obsahu exekučného spisu nezistil, že by na účte povinného boli zablokované peňažné prostriedky nepodliehajúce exekúcii. Z oznámenia D., a.s., zo dňa 27.10.2010 má súdny exekútor za preukázané, že na účte povinného sú zablokované peňažné prostriedky vo výške vymáhanej pohľadávky, ktorej výška nedosahuje výšku výnosu dane z príjmov fyzických osôb poukazovaných povinnému príslušným daňovým úradom.“

V sťažnosti adresovanej ústavnému súdu sťažovateľ v podstate zopakoval námietky, ktoré vzniesol v rámci námietok proti exekúcii. Upriamil pozornosť na posúdenie jednotlivých aspektov veci v súvislosti so spočítaním premlčacej doby. Sťažovateľ vytýkal napadnutému uzneseniu okresného súdu kvalitu jeho odôvodnenia z pohľadu rešpektovania základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Podľa jeho názoru okresný súd „sa vôbec nevysporiadal s podstatnou argumentáciou sťažovateľa. ... Pokiaľ sa súd v odôvodnení rozhodnutia nevysporiada s podstatnými námietkami účastníka konania, prostredníctvom ktorých spochybňoval správnosť záverov súdu a opomenul právne významné skutočnosti majúce zásadný právny význam pre posúdenie dôvodnosti uplatneného nároku (vznesených námietok) je jeho právne posúdenie veci, podľa názoru sťažovateľa, neúplné a tým nesprávne. Takéto rozhodnutie je nepreskúmateľné, ktoré vo svojom dôsledku predstavuje rovnako aj porušenie ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu.“

V závere sťažnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd predbežným opatrením odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia okresného súdu, vykonateľnosť notárskej

zápisnice N 533/2000, Nz 588/2000 spísanej v P. 20. decembra 2000 JUDr. M. P., notárom, P. (ďalej len „úverová zmluva“), a aby uložil povinnosť súdnemu exekútorovi JUDr. P. M., K., aby sa zdržal vykonávania exekúcie vedenej pod sp. zn. EX/0375/10 do právoplatného skončenia konania, a meritórne rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné právo sťažovateľa, ktorým je mesto K., na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Košice II, č. k. 38Er/2664/2010-201 zo dňa 01.03.2011 porušené bolo.

2. Uznesenie Okresného súdu Košice II, č. k. 38Er/2664/2010-201 zo dňa 01.03.2011 Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje a vec vracia Okresnému súdu Košice II, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Okresný súd Košice II je povinný nahradiť sťažovateľovi náhradu trov právneho zastúpenia na účet advokáta JUDr. M. S., K., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd

právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z ustálenej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenejšej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd berúc do úvahy charakter námietok sťažovateľa smerujúcich proti napadnutému uzneseniu okresného súdu sa musel zaoberať predovšetkým otázkou dostatočnosti odôvodnenia tohto uznesenia. Pritom sa sústredil hlavne na tie časti odôvodnenia, ktoré mali sťažovateľovi poskytnúť odpovede na jeho obranu majúcu zásadný význam pre predmet konania okresného súdu.

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie

súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Zásadná námietka sťažovateľa smerovala proti právnemu posúdeniu otázky spočívania premlčacej doby vo vzťahu k nárokom plynúcim z úverovej zmluvy počas súdneho konania vedeného pred Krajským súdom v Bratislave sp. zn. 16 Cbi 64/2004, ktorého predmetom bol okrem iného návrh právneho predchodcu – oprávneného na určenie neplatnosti dohody o urovnaní z 3. septembra 2009.

Podľa § 402 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov premlčacia doba prestáva plynúť, keď veriteľ za účelom uspokojenia alebo určenia svojho práva urobí akýkoľvek právny úkon, ktorý sa považuje podľa predpisu upravujúceho súdne konanie za jeho začatie alebo za uplatnenie práva v už začatom konaní.

Podľa názoru ústavného súdu posúdenie uvedenej otázky okresným súdom patrí medzi tie právne závery všeobecných súdov, ktoré môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu iba vtedy, ak by boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Z hľadiska týchto kritérií ústavný súd posúdil riešenie predmetnej právnej otázky v odôvodnení napadnutého uznesenia okresného súdu.

Okresný súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že *„určenie právnej skutočnosti je vždy zároveň určením práv alebo právneho vzťahu z tejto právnej skutočnosti vyplývajúcich, inak nemá praktický význam“*. Okresný súd zároveň dodal, že naliehavý

právny záujem je podmienkou prípustnosti určovacej žaloby. „Tým, že krajský súd v Bratislave rozsudkom vyhovel žalobe (o určenie neplatnosti dohody o urovnaní, pozn.) ... deklaroval, že žalobca mal naliehavý právny záujem a z vyššie uvedeného výroku vyplýva tá skutočnosť, že právo veriteľa na plnenia z úverovej zmluvy existuje a toto právo nezaniklo.“. V tejto súvislosti okresný súd potom dospel k záveru, že naliehavý právny záujem v okolnostiach prípadu spočíval v odstránení spornosti práv veriteľa (oprávneného, pozn.) na plnenia z úverovej zmluvy, keďže určenie platnosti, resp. neplatnosti zmluvy o urovnaní súdom má nepochybne vplyv na existenciu nárokov vyplývajúcich z úverovej zmluvy, preto okresný súd konštatoval, že „v danom prípade došlo k spočívaniu premlčacej doby podľa ust. § 402 Obchodného zákonníka dňa 27. 9.2004 a k spočívaniu premlčacej doby došlo...“.

Touto formuláciou zaujal okresný súd k riešeniu spornej právnej otázky jednoznačný postoj. Ústavný súd je toho názoru, že takto zdôvodnený právny záver okresného súdu netrpí žiadnymi zjavnými chybami v logike jeho tvorby ani akýmkoľvek náznakmi svojvôle. Tento jeho postup a miera interpretácie relevantnej právnej úpravy nesignalizuje žiadnu možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na poskytnutie súdnej ochrany v kvalite požadovanej Občianskym súdnym poriadkom a v konečnom dôsledku aj čl. 46 ods. 1 ústavy.

Neobstojí ani argument sťažovateľa, že právoplatnosťou výroku (5. decembra 2009, pozn.), ktorým Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v rozsudku sp. zn. 16 Cbi 64/2004 z 11. novembra 2009 zamietol žalobu oprávneného v časti o určenie platnosti zmluvy o úvere, prestala spočívať premlčacia doba na uplatnenie nárokov vyplývajúcich z úverovej zmluvy, pretože, ako to vyplýva z odôvodnenia tohto rozsudku, krajský súd meritórne platnosť úverovej zmluvy ani neposudzoval, a na druhej strane platnosť úverovej zmluvy závisela od právoplatného rozhodnutia o platnosti, resp. neplatnosti dohody o urovnaní (3. augusta 2010, pozn.). Inými slovami, oprávnený svojou žalobou o určenie neplatnosti dohody o urovnaní sledoval aj určenie existencie práv vyplývajúcich z úverovej zmluvy a až právoplatnosťou výroku krajského súdu o neplatnosti dohody o urovnaní nadobudol oprávnený istotu, že úverová zmluva je platná.

K námietke sťažovateľa týkajúcej sa právneho postavenia oprávneného v exekučnom konaní ústavný súd pripomína svoju ustálenú judikatúru vyplývajúcu z jeho ústavného postavenia vo vzťahu k rozhodnutiam všeobecných súdov, podľa ktorej nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Sťažovateľ označil v sťažnosti záver okresného súdu o platnom postúpení pohľadávky na oprávneného v exekučnom konaní za nepreskúmateľný. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okresného súdu ústavný súd zistil, že okresný súd odvolávajúc sa na obsah súdneho spisu po preskúmaní príslušných zmlúv konštatoval, že považuje za preukázané, že oprávnený je právnym nástupcom pôvodného veriteľa z úverovej zmluvy, a teda je aktívne vecne legitimovaný v exekučnom konaní. K tomu ústavný súd už len poznamenáva, že v danom prípade okresný súd po preskúmaní skutkového stavu aplikoval jednoduché právo a nič nesignalizuje prienik do ústavnej roviny, ktorou by sa mal ústavný súd zaoberať.

Sťažovateľ ďalej napadnutému uzneseniu okresného súdu vytýkal, že sa nedostatočným spôsobom vysporiadal s námietkami týkajúcimi sa posúdenia úrokov z omeškania uvedených v exekučnom titule, posúdenia aktívnej legitimácie oprávneného v konaní a posúdením neprípustnosti blokácie peňažných prostriedkov údajne nepodliehajúcich exekúcii. Ústavný súd poukazujúc na citácie odôvodnenia napadnutého uznesenia uvedené v prvej časti tohto rozhodnutia je toho názoru, že okresný súd primeraným spôsobom reagoval na námietky sťažovateľa a právne závery, ktoré okresný súd zaujal v tomto smere, nie sú zjavne neopodstatnené alebo svojvoľné. Odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu tak poskytuje dostatočný základ pre jeho výrok. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe

viest' k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia okresného súdu.

Ústavný súd vyhodnotil s'ťažnostné námietky s'ťažovateľa ako nedôvodné a nespôsobilé v rámci meritórneho prerokovania s'ťažnosti priviesť ústavný súd k záveru o ústavnej vadnosti napadnutého uznesenia okresného súdu.

Vzhľadom na už uvedené ústavný súd dospel k záveru o nedostatku ústavne relevantnej súvislosti medzi napadnutým uznesením okresného súdu a s'ťažovateľovým základným právom na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a jeho právom na spravodlivé súdne konanie (čl. 6 ods. 1 dohovoru). Ústavný súd preto s'ťažnosť s'ťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže ústavný súd odmietol predloženú s'ťažnosť ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami s'ťažovateľa nastolenými v s'ťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2011